

στόν κῆπο ὅσο κανέννας ἄλλος καί ἡ ἀμοιβή μου εἶναι νά πηγαίνω ὅπου θέλω καί ὅποτε θέλω γιά νά βοηθάω τούς ἀνθρώπους..... Εἶμαι ὁ Πενταπόλεως ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ!!! κι' ἐπειδὴ σ' ἀγαπῶ, ἦρθα καί σέ χειρουργήσα. Αὐτό νά τό δείξεις αὖριο στούς γιατρούς, γιατί αὐτοί δέν πιστεύουν, εἶναι ἀσταύρωτοι καί ἀμύρωτοι. Ὅταν τό δοῦν καί σέ ἐξετάσουν, πές τους ὅτι σέ χειρουργήσα ἐγώ. Θά τό καταλάβουν. Σ' ἀφήνω τώρα καί καλή ἀντάμωση, καλή ἐπιστροφή...» καί βγήκε ἀπό τό θάλαμο....

Αὐτή πού λές εἰσαγγελέα μου εἶναι ἡ ἱστορία αὐτοῦ τοῦ μανταρινιοῦ πού βλέπεις. Το 'χω ἐδῶ γιά νά μήν ξεχάσω ποτέ τή συνάντηση..... Εἴπαμε κι' ἄλλα πολλά, μέ τόν Γέροντα Ἀμβρόσιο. Δέν εἶναι τοῦ παρόντος[3].

Σήμερα, στή μνήμη τοῦ Ἀγίου Νεκταρίου, Ἀγίου τῆς ἄκρας ὑπομονῆς, πού ἔπαθε ἀπό τόν τότε ἄθεο εἰσαγγελέα Ἀττικοβοιωτίας, πού τόν ἐπεσκέφθη στό Μοναστήρι του στήν Αἴγινα καί τόν ἔπιασε ἀπό τό ἁγιασμένο του ράσο ταρακουνώντας τον, γιά νά τοῦ πεῖ ποῦ ἔχει τά παιδιὰ πού ἔκανε μέ τίς καλόγριες (!!!), θυμήθηκα τό θαῦμα τοῦ Ἀγίου, στόν γνωστό, διορατικό Γέροντα Ἀμβρόσιο. Τό κατέγραφα, ὅπως μοῦ τό διηγήθηκε, ὡς ἐλάχιστο θυμιάμα στή χάρη τοῦ Ἀγίου τοῦ αἰῶνος. Εὐελπιστῶ ὅτι καί ὁ Γέρων Ἀμβρόσιος θά συμφωνήσει μέ τό εἶδος καί τήν ἔκταση τοῦ θυμιάματος, ἀπό τά οὐράνια σκηνώματα.

Ἐγραφα ἐπίσης ὅ,τι ἔγραφα, γιατί ὁ Ἅγιος Νεκτάριος κατεκρίθη καί κατεδικάσθη ἀδίκως, τόσο ἀπό τήν κοσμική ὅσο καί ἀπό τήν ἐκκλησιαστική δικαιοσύνη τῆς ἐποχῆς του, ὅσο κανεῖς ἄλλος.

Τοῦ ὀφείλουν καί οἱ δύο αὐτές καί οἱ λειτουργοί τους, αἰώνια συγγνώμη. Τό προσωπικό μου ἀπολογητικό χρέος, αὐτῆς τῆς ὀφειλόμενης συγγνώμης μέ ὁδήγησε στήν καταγραφή τῆς συζητήσεώς μου, μέ τόν Γέροντα Ἀμβρόσιο. Τίποτα περισσότερο καί τίποτα λιγότερο. Ὁ ἐν ἐσχάτοις χρόνοις φανεῖς «ἀρετῆς φίλος γνήσιος» ἅς πρεσβεύει ὑπέρ τῆς χειμαζομένης Ἑλλάδος μας «ἀναβλύζων ἰάσεις παντοδαπάς» καί ἐνεργῶν «πᾶσιν ἰάματα».

Ἀθήνα 9-11-2016

(Μνήμη τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρός ἡμῶν Νεκταρίου Πενταπόλεως τοῦ Θαυματουργοῦ).

Σημειώσεις:

[1] Ἐννοεῖ τήν Ἱ.Μ. Ξηροποτάμου, ὅπου στήν μετώπη τῆς εἰσόδου ἔχει τήν εἰκόνα τῶν Ἀγίων Τεσσαράκοντα.

[2] Ἐννοώντας τόν Γερμανό Δημᾶκο πού εἶχε τό ψευδώνυμο Ἀνυπόμονος κατά τήν περίοδο τῆς Ἀντίστασης, κατοπινό ἡγούμενο τῆς Μονῆς Ἀγάθωνος, ἀπό τό 1950.

[3] Τά πρόσωπα πού ἀποτελοῦσαν τήν μικρή ἐκείνη συντροφιά εἶναι ἀκόμα στή ζωή καί γι' αὐτό δέν ἀναφέρω ὀνόματα.

ΑΓΙΑ ΖΩΝΗ

ΤΕΥΧΟΣ 25 ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΑΣ ΖΩΝΗΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ 13 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥΡΙΟΥ 2016

Συνάντηση Ἀγίων σ' ἓνα Νοσοκομεῖο τῆς Βιέννης

Παναγιώτη Ἀγγελόπουλου (Εἰσαγγελέως Ἐφετῶν Ἀθηνῶν)

Μάιος τοῦ 2003 καί ἡ Διακαινίσιμη περίοδος ἦταν στό τέλος τῆς. Μέ συντροφιά ἄλλους τρεῖς Χριστιανούς, ξεκινήσαμε πολύ πρωί- ἀξημέρωτα ἀκόμα- γιά ἓνα προσκύνημα, στήν Ἱ. Μ. τῆς Παναγίας τῆς Γαυριώτισσας. Ἡ Παρέα μας, γνωστός Ἠγούμενος Μεγάλης Ἀγιορείτικης Μονῆς, ἓνας Ἱερομόναχος καί ἓνας ἀκόμα λαϊκός.

Εἶχα καιρό τήν ἐπιθυμία νά κάνω ἐκεῖνο τό προσκύνημα καί νά δῶ ἀπό κοντά, τόν ὀνομαστό ἐπιστήθιο φίλο τοῦ Ἀγίου Πορφυρίου τοῦ Κausοκαλυβίτη, τόν Ἅγιο Γέροντα π. Ἀμβρόσιο Λάζαρη. Παρακλήθηκα, περασμένες 12 τήν προηγούμενη τό βράδυ, νά κάνω τόν ὁδηγό τῆς συνοδείας, γιατί «κάτι ἔτυχε στόν προγραμματισμένο ὁδηγό» τῆς παρέας.... Ἡ χάρη τῆς Παναγίας μέ κάλεσε νά ζήσω τά γεγονότα πού καταγράφω.

Ὁ ἥλιος πού ξεπρόβαλε, μᾶς βρῆκε νά ἀνηφορίζουμε μέ τό αὐτοκίνητο τίς στροφές τοῦ Παρνασσοῦ. «Μάγεμα ἡ φύση κι' ὄνειρο». Φθάσαμε, περασμένες ἐξίμισυ τό πρωί, στήν εἴσοδο τῆς

Μονῆς. Στίς ἐπτά ἔπρεπε νά ἀρχίσει ἡ Θ. Λειτουργία.

Στήν εἴσοδο τῆς Μονῆς, τῆς Παναγίας τῆς Γαυριώτισσας, μᾶς περίμενε μ' ἓνα φτυάρι στά χέρια, τακτοποιώντας, ἔξω ἀπό τό δρόμο φρεσκοφερμένη κοπριά, γιά τά φυτά καί τά λουλούδια τῆς Μονῆς, ὁ πνευματικός τῆς Γέρων Ἀμβρόσιος Λάζαρης. Μέ ἔκδηλη χαρά μικροῦ παιδιοῦ χαιρέτησε τούς ἱερεῖς καί περίμενε καί μένα νά σταθμεύσω τό αὐτοκίνητο σέ ἀσφαλές σημεῖο. Βγήκα ἀπ' τό αὐτοκίνητο καί βρέθηκα μπροστά σέ ἓνα γίγαντα ἱερωμένο, μέ ἓνα πλατύ θεϊκό χαμόγελο καί μία τεράστια ἀγκαλιά.

«Ἐλα Παναγιώτη λεβέντη καί ἀργήσαμε. Μᾶς περιμένει ἡ Παναγία». Ἀσπάστηκα τό χέρι του καί σκέφθηκα ὅτι, κάποιος τοῦ εἶπε τ' ὀνομά μου.

Μπήκαμε στόν περίβολο κι' ἀπό τό διάδρομο ἀνάμεσα στίς ὀλάνθιστες, περιποιημένες τριανταφυλλιές, πηγαίναμε πρός τό καθολικό τῆς Ἱ. Μονῆς.

«Θά φάλλουμε μαζί σήμερα κ. Εἰσαγγελέα. Πολύ χαρά ἔχω πού ἤρθατε» Ἀπορῶ ἐγώ πάλι, ἀλλά ὑποθέτω ὅτι, γιά τήν ιδιότητά μου, κάποιος θά τοῦ εἶπε κάτι, ἀλλά πότε; μέσα στή νύχτα; Πῶς τά ξέρει ὅλα αὐτά γιά μένα. Πρώτη φορά τόν συναντῶ.... Ἄλλο ὁδηγό περίμενε.

Μπήκαμε στό Ναό. Διάβασα τόν ἐξάφαλμο, ἔφαλε ὁ π. Ἀμβρόσιος, μαζί του καί ἐγώ σέ μία κατανυκτική ἀνοιξιάτικη ἀτμόσφαιρα. Μοναδική ἐμπειρία Θ. Λειτουργίας. Ἦμουνά δίπλα σέ ἕνα ἄνθρωπο τοῦ Θεοῦ, σ' ὅλη τή διάρκεια τῆς ἀκολουθίας κι' ἔζησα μοναδικές στιγμές. Ἡ συνέχεια μοῦ τόδειξε ἀδιαμφισβήτητα. Γίγαντας στό σῶμα, στήν ψυχή καί στήν ἀγιότητα, ὁ Γέροντας, μᾶς καλοδέχθηκε στό ἀρχονταρίκι τῆς Μονῆς, μετά τό «δι' εὐχῶν τῆς ἀκολουθίας».

Ἡ Γερόντισσα Παρθενία (ἄν θυμᾶμαι σωστά) καί οἱ ἀδελφές, σέρβιραν καφέ, τσαΐ ἀπό τόν Παρνασσό, μέλι, φωμί, τυρί, παξιμάδια καί πολύ ἀγάπη. Οἱ συμβουλές τοῦ Γέροντα, μέ κοφτό λόγο, πού δέν ἐπέτρεπε ἀντίρρηση, προσωποποιημένες γιά τόν καθένα μας, ἔκαναν τούς ἀκροατές του νά τόν παρακολουθοῦν μέ ἀμείωτο ἐνδιαφέρον.

Μέχρις ὅτου ἐτοιμασθεῖ ἡ Τράπεζα μᾶς κάλεσε στό ἀπέρριτο κελί του, ὕψιστη τιμή γιά ἕνα ἐπισκέπτη, καί γυρίζοντας σέ μένα μοῦ λέει: «Εἰσαγγε-

γελέα τό βλέπεις αὐτό, δείχνοντάς μου παράλληλα ἕνα ιδιόμορφο πέτρωμα, ὅσο ἕνα μανταρίνι σέ μέγεθος, μέσα σ' ἕνα μικρό γυάλινο βαζάκι, πάνω στό κομοδίνο. Κούνησα καταφατικά τό κεφάλι μου καί ὁ Γέροντας συνέχισε.

«Ἄκου πού λές εἰσαγγελέα μου. Πρίν καιρό πέρασε, ἀπό δῶ ἕνας Ἑλβετός γιατρός, φίλος τοῦ Δεσπότη τῆς Λαμίας, τοῦ Δαμασκηνοῦ. Ἦρθανε μαζί. Ἐγώ ἐκεῖνο τόν καιρό ὑπέφερα, ἀπό κάτι πόνους στή μέση καί ὁ Δεσπότης τό ἤξερε. Λέει τοῦ γιατροῦ τό πρόβλημα καί ἐκεῖνος, ἀφοῦ μέ ἐξέτασε, εἶπε ὅτι πρέπει νά χειρουργηθῶ ἄμεσα. Εἶναι πρόβλημα νεφροῦ αὐτό καί ἡ ἐγχείρηση, θά φρόντιζε αὐτός, νά γίνει στή Βιέννη, στό καλύτερο νοσοκομεῖο. Ἐκκαμα ὑπακοή στό Δεσπότη καί πῆγα πού λές, στήν Ἑλβετία.

Μπήκα στό νοσοκομεῖο γίνανε οἱ ἐξετάσεις καί προγραμματίστηκε ἡ ἐγχείρηση. Ὅλοι συμφωνοῦσαν μέ τή διάγνωση κι' ἔλεγαν ὅτι εἶναι σοβαρή ἐγχείρηση.... Μοῦ ἔλεγαν νά μὴν ἀνησυχῶ καί τέτοια.

Ἐγώ πάλι, μία ἀπορία τήν εἶχα, ἀλλά δέν ἀνησυχοῦσα, γιατί εἶχα ζήσει πολλά θαύματα... ὅ,τι θέλει ὁ Θεός. Ἀπό τήν ἡμέρα πού μέ πῆρε ἄγγελος ἀπό μία μπίντα στόν Πειραιά, νά μέ πάει νά γίνω καλόγερος, στό Ἅγιο Ὅρος κι' ὅταν ἔφθασα ἐκεῖ, μέ περίμεναν στήν εἴσοδο τοῦ

Μοναστηριοῦ οἱ Σαράντα Μάρτυρες, ὁλοζώντανοι δεξιά καί ἀριστερά σά φρουρά, γιά νά περάσω,[1] μέχρι πού μέ ἔστειλε ὁ Γέρον Πορφύριος, νά φτιάξω τό μοναστήρι Τῆς, μετά τόν παπα-Ἀνυπόμονο[2], καί μέχρι τώρα πού σοῦ μιλάω, καί τί θαῦμα δέν εἶδα. Γι' αὐτό σοῦ εἶπα δέ φοβόμουν. Ἐπίρριψον ἐπὶ Κύριον τήν μέριμνάν σου, καί αὐτός σέ διαθήσει» δέν λέει;

Τήν παραμονή τῆς ἐγχείρησης ἀπόγευμα, κατέβηκα στόν κῆπο τοῦ νοσοκομείου νά προσευχηθῶ καί νά περπατήσω. Μεγάλο νοσοκομεῖο!. Ὅπως περιπάταγα, βλέπω πού λές, εἰσαγγελέα μου κι' ἕνα ἄλλο παπά, πολύ-πολύ γνωστό, μέτριο ἀνάστημα νά' ρχεται πρός τό μέρος μου, ἀπό τήν ἀντίθετη μεριά, ἀπό ἄλλη πόρτα τοῦ νοσοκομείου. Ἐφθασε κοντά μου καί χαιρετηθήκαμε.

«Τί κάνεις παπα-Ἀμβρόσιε, πόσο χαίρομαι πού σέ βλέπω!!!» «Πολύ καλά πάτερ μου, ἀλλά νά, σκέφτομαι τόν κόσμο μας, τά λάθη μας, τίς ἀμαρτίες μας, πονάω κιόλας, ἀλλά Δόξα τῷ Θεῷ....»

Πιάσαμε πολλή κουβέντα, πού λές, ἀλλά ντρεπόμουν νά τόν ρωτήσω τ' ὄνομά του πού δέν μποροῦσα νά τό θυμηθῶ μέ τίποτα. Μοῦ ἦταν ὅμως πολύ γνωστός, εἶπαμε γιά τόν Ἀρχιεπίσκοπο, τόν Σεραφεῖμ, γιά Δεσποτάδες γιά πολλά.... Τόν θαύμασα! Ἀλλά πῶς τόν ρωτᾷς «πῶς σέ λένε

πάτερ;», μεγάλη ντροπή τό ἴνοιωθα. Περπατήσαμε ὦρα. Σουρούπωσε καί ἔπρεπε νά γυρίσω στό θάλαμο, νά περάσουν οἱ νοσοκόμες, νά ἐτοιμασθῶ γιά τήν ἐγχείρηση. Καθώς τό σκεφτόμουν μοῦ λέει: «Ἄντε πᾶμε μέχρι τό θάλαμο Ἀμβρόσιε καί θά φύγω καί γώ». Δέν μποροῦσα νά τοῦ φέρω ἀντίρρηση καί παρακαλοῦσα τή χάρη Τῆς νά θυμηθῶ τό ὄνομά του....

Μπήκαμε κι' ἔκατσε δίπλα μου στό κρεβάτι. Κουβεντιάσαμε ἀκόμα λίγο καί κάποια στιγμή, βάζει τό χέρι του στά πλευρά μου καί μοῦ λέει: «Ἐδῶ θά ἐγχειρισθεῖς;» «Ναί ἀδερφέ μου» τοῦ λέω.... Ἀμέσως ἔνοιωσα ἕνα πόνο, ὅπως μέ ἀκούμπησε καί ἔντονη ἐπιθυμία νά πάω στήν τουαλέτα. Πῆγα καί «Μέγας εἰ Κύριε καί θαυμαστά τά ἔργα σου»

Μέ ἔντονους πόνους, σάν τούς πόνους τῆς γέννας λένε εἶναι τοῦτοι, ἔβγαλα αὐτή τήν πέτρα πού βλέπεις. Γύρισα ἐξαντλημένος στό κρεβάτι καί λέω στόν παπά πού ἦταν ἀκόμα ἐκεῖ. «Πάτερ μου, μοῦ εἶσαι τόσο γνωστός, μά τόσο γνωστός, ἀλλά δέν θυμᾶμαι τό ὄνομά σου. Συγχώρα με!!! Ἀλλά πῶς σέ λένε καί πῶς βρέθηκες ἐδῶ;»

Σηκώνεται καί τί μοῦ λέει: «Μ' ἀγαπᾷς τόσο πολύ κι' ἐγώ σ' ἀγαπῶ καί δέν μέ θυμᾶσαι Ἀμβρόσιε; Ἄκου νά δεῖς, ἐδῶ βρέθηκα, γιατί πάω ὅπου θέλω, συκοφαντήθηκα καί κατηγορήθηκα ἔτσι πού τά λέγαμε